

תמוז, תשפ"ג

מפלות מסעי

על פי פנימיות התורה מפי ר' יעקב יוסף כהן

כשאנחנו נכנסים לישורת האחרונה של ספר במדבר, פרשת 'מטות מסעי', אנחנו מחוברים באופן ישיר לפרשות שהיו קודם, בלק ופינחס.

בלק התחבר לבלעם במטרה אחת, לקלל את עם ישראל.

הארי ז"ל וחכמים מצביעים בשמותיהם של בלק ובלעם על הכח המקלל.

ב ל ע ב

ב ל ק

בבל ו-עמלק. זה הכח הנורא שמתקבל מהצירוף של בלעם ובלק.

"...דחנה בזוהר בלק, דבלעם עם בלק חתפארו, דבלעם שתי האותיות האחרונות משמו הן הראשונות משם עמלק, ובלק שתי האותיות האחרונות משמו הן האחרונות מעמלק, ועוד שם בזוהר דבלעם כחו היה במלולא¹ ובלק בעובדא², ומוכח דכחו של עמלק היה בשניהם, במלולא ובעובדא, ועל כן בלעם דחיה בו שתי האותיות הראשונות שבשמו היה כחו במלולא, שכח הדיבור הוא נעלה ונכבד מכח המעשה, ומתיחס לשתי האותיות הראשונות משמו, ובלק דכחו היה בעובדא היו לו שתי האותיות האחרונות..." (שם משמואל, שמות תצוה תרע"ב)

מה קרה בבבל?

"וַיֹּאמְרוּ הָבָה | וְנִבְחָה-לָּנוּ עֵיר וּמִנְדֹּל וְרֹאשׁוֹ בְּעָמִים וְנַעֲשֶׂה-לָּנוּ שָׂם כָּן-זָפוּן עַל-פָּנֵינוּ
כָּל-הָאָרֶץ"³

¹ בפיו. דיבור שלו.

² ברובד המעשה. במעשים שלו.

³ בראשית, יא, ד

נפגוש את שני הכוחות האלו בהמשך.

בפרשת 'מטות', משה מקבל את הציווי האחרון – **וְנָתַתֶּם לְקַמַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים אֶזְרָר תֵּאֱסָף אֶל־עַמִּיךָ⁴**

כותב הקומרנא הק', שהמילה **וְנָתַתֶּם** כתובה בלי ו' והמילה **עַמִּיךָ** כתובה עם ו'.

אומר הצדיק, אין ו' ב- **וְנָתַתֶּם**, כי ו' היא אות של רחמים וכאן, במצב הזה של הנקמה במדין, אין רחמים.

זאת לעומת שירת 'האזינו' –

"הֲרַגְנוּ לָנוּ לָמוֹת עַמִּי כִּי רַם עֲבָדָיו יִקְוּ וְנָתַתָּם יְשִׁיב לְעָרֵינוּ וְכִפֹּר אֶת־קִמְנוֹתָנוּ לָמוֹ⁵

הנקמה כתובה עם ו'. כי עניינה של שירת 'האזינו' הוא מה שיקרה לעתיד לבוא. ואז, כל הכוחות, כולל כוח הרחמים, ה-ו', יצטרפו לעשות את הנקמה הסופית. כמו שמוזכר בפסוק – **"יְמִינֶךָ יְהוָה וְאֵאֲדָרִי בְּכֹחוֹ יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב⁶** – גם הימין, כח החסד, משתתף.

ומסביר לנו הקומרנא הק', מהו הכח של מדין? ואומר שכוחם הוא כנגד **יסוד דאבא**.

כזכור, י' דשם הויה, היא כנגד חכמה, כנגד אבא. ואם נתבונן פנימה על ספירת החכמה, הרי שהיא כלולה מעשר ספירות. וספירת היסוד של החכמה, היא הנקראת **'יסוד דאבא'**. וזהו כוחו של משה רבנו ע"ה.

מה זה אומר?

מאגר עצום של שפע שכל המהות שלו זה לתת את הכל לאמא (בינה), כדי שזה ירד למלכות.

מול **יסוד דאבא** בקליפה נמצא **מדין**.

שולח אותנו הקומרנא הק' לתהלים ע"ז, שזה פרק שכותרתו היא – "שלא יפול ביום צרה", פסוק כ' – **"בְּיָמֶיךָ יִרְפָּךָ וְעֲבִילֶיךָ [וְשִׁבְלֶיךָ] בְּיָמִים רַבִּים וְלִקְבוּתֶיךָ לֹא נִדְעוּ"**

מסביר הקומרנא הק', **יָם** כידוע היא **המלכות**. והיה צריך להיות כתוב, ו'שבילך' ביחיד, כפי הקרי, אך נוספה י'. ומסביר כי ה' הנוספת היא יסוד דאבא של משה רבנו ע"ה.

⁴ במדבר, לא, ב

⁵ דברים, לב, מג

⁶ שמות, טו, ו

ופסוק זה מתאר את השפע שנכנס מאבא למלכות, והוא עניין 'אבא יסד ברתא' – וזה עניין ה'שביל'. במילה 'שבילך', שהיא נתיב השפע מאבא למלכות (לים), נכנסת ה-י' מיסוד דאבא כך שנכתב 'שבילך'. אותה י' שהיא כנגד משה רבנו, ובקליפה כנגד מדין. בפרשתנו אומר הקב"ה למשה –

"לָקַחְתָּ בְּיָדְךָ אֶת הָאֵלֶּיךָ אֶת הָאֵלֶּיךָ אֶת הָאֵלֶּיךָ אֶת הָאֵלֶּיךָ"

עֲמִידָה" ע"פ כל השפע של ה-י' שיש בד.

ורק לאחר שתעשה את העבודה, תמגר את המדינים, את מי שעומד מולך בקליפה, אז תוכל להיאסף אל עמיד.

ומסביר הקומרנא הקדוש, ש-יסוד דאבא בקדושה הוא **אהבה**.

ויסוד דאבא בקליפה, הוא – **איבה ומשטמה**.

וכאשר יסוד דאבא בקליפה הוא ששולט, אז **אהבה הופכת לאיבה**.

והמילה **איבה**, מצויה בר"ת של הפסוק הפותח את מגילת איכה –

"אִיכָה וְיָשָׁבָה בְּדָרְךָ הָעִיר רַבָּתִי לֵאמֹר הָיְתָה כְּאֵלְמָנָה רַבָּתִי בְּגוֹלִים שְׂרָתִי בְּמִדְיָנוֹת הָיְתָה לְבָרִים"⁸

איך עברנו מאהבה לאיבה?

זה מה שקורה כאשר הכלי לא קיים. ואם אין כלי, אין אור לכלי. ובאיבה, הקליפה לקחה את יסוד דאבא, את ה-י', שנמצאת בשבי אצל הקליפה.

ומסביר הצדיק –

"מי שרוצה לעלות במעלות קדושים וטחורים לדבק נפשו באמת באל עולם בלימוד תורה לשמה וברזי התורה בספר הזהר..."

מה זה לימוד תורה לשמה?

כשאתה מבין שאין לך כל תירוצין שבגללו אתה לא לומד תורה. אין שום סיבה. אתה לא לומד תורה כי זה מעניין, ולא כי אתה חייב; אתה לומד תורה כי זה החמצן שלך. אתה

⁷ במדבר, לא, ב

⁸ איבה, א, א

לומד תורה לשמה, כשאתה מגיע להרגשה ש'כלי זה אני מת'. זה האויר שלך. האור עם ה- י' שלך!

לשמה- לשם ה. לשם המלכות (הא תתאה). ולכן חשוב ללמוד תורה בזיווג. דהיינו, להיות נוכח פיזית בשיעור של הרב. כי זה המעבר בין הדוכרא לנוקבא, משפיע ומושפע, אור וכלי.

כשאתה לומד תורה לבד, זו גם תורה לשמה, אם הלימוד הוא מהסיבה הנכונה, אבל אין זיווג.

וכותב הצדיק-

"וברזי התורה בספר הזהר"

בספר הזהר דייקא. כי סוד התורה הוא נשמת התורה. ואתה רוצה להגיע למצב הכי גבוה של זיווג עם נשמת התורה.

ומה קורה אז? למי שעושה את הדבר הזה?

"עומדים עליו ערב רב בהתלבש בהם (באותם ערב רב) ס"מ, ומדברים כל הרעות עליו, לשון הרע, מה שלא יעלה בלשון צדיק אף בגלגול עבר".

דהיינו, ברגע שאתה עושה את העבודה, מיד מתחילות מהומות סביבך.

יקומו עליך אנשים, בדעת של ערב רב, דעת תחתונה, שלא מסוגלת לסבול דעת עליון; והם ירכלו עליך, וילכלכו עליך עד הסוף. ריב ומדון, ואומר הצדיק-

"והם נקראים מדנים וחבר".

תדע שזה מה שהולך לקרות. אתה תתחבר לדעת עליון, ומדנים וחבר יגיעו. וממשיך הצדיק-

"וכמו שבקדושה מי שזוכה לניצוץ נשמת משה יש לו אחבת ישראל ואוהב ומחבר עצמו באהבת אמת בכל הצדיקים.."

דהיינו, אומר הצדיק, יש סימן פשוט כדי לדעת אם אתה בצד של 'מדנים וחבר' או בצד של נשמת משה - מי שקשה לו לקטרג על איש ישראל, שרוצה לעשות טוב, שמחבר את עצמו לצדיקים, יש בו ניצוץ נשמת משה.

"הם הרשעים אלו נקראים מדנים וחבר, "טוב קליפת על פנת זג מאשית מדינים וכלית זכר" ⁹ ומבואר בזהר פיקודי דף רסו, עמ' ב', שהם בקליפת הטמאה נגר חכמה דיורא עילאה.."

⁹ משלי, בא, ט

אבל בתורה הם לא נקראים 'מדינים' אלא 'מדינים'

למה?

כי הם לקחו את ה-י' של יסוד דאבא.

ומשה לא יכול לצאת מהעולם עד שהוא לא משמיד אותם, כי הם עומדים בדיוק מולו, ולכן כתוב בתורה הק' – **"אֲנִי הָאֵלֶּיךָ אֶל־עַמִּיךָ"**¹⁰

לאחר שתשיב לך את ה-י' ו'עמך' יהפוך להיות 'עמך', תוכל להיפטר מן העולם הזה.

ומי מקבל את הציווי?

משה רבנו ע"ה. שהתחתן עם הבת של כהן מדין וממנה נולדו ילדיו. ועכשיו אנחנו מבינים למה? כי משה מוציא את הניצוץ הקדוש דרך צפרה, בת כהן מדין.

ולמדנו בפרשת 'בלק'¹¹, שמסביר הקומרנא הק' שיש צפר דקדושה¹², שהיא דעת משה רבנו, דעת דקדושה. והכלי לצפר של משה רבנו, היא צפרה. שדעת משה מצאה את הכלי המתאים לה.

והם עניינים גדולים ונשגבים, ובוודאי שלא יכול כל אחד, לעשות דין לעצמו ולהחליט שאף הוא כמו משה רבנו ע"ה. שמשה רבנו, היה צריך להתחתן עם צפרה, לא למרות שהיא מדינית, אלא דווקא בשל כך. וזה כמובן גם היה טרם קבלת התורה הק'.

וזמרי בן סלוא, חשב, שגם הוא יכול לעשות כמעשה משה, שכתוב בסנהדרין פב, א – שאמר זמרי בן סלוא למשה, **"בן עמרם, זו אסורה או מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך?"**¹³

¹⁰ במדבר, לא, ב

¹¹ ר' פירוש בפרשת 'בלק' תשפ"ג.

¹² צפר, בלי ו', שהסוד שלה הוא ש"ע נהורין. 370 אורות, שמתקבלים מכל האור של ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן (232, 'יהי אור') שנכנס לתוך הכלי, שהוא חק"ל תפוחין קדישין (חק"ל ג' 138), ויחד, $370 = 232 + 138$ ש"ע נהורין. ש"ע אורות שנכנסים לכלי עליון שמשפיעים את השפע כלפי מטה. צפר = $370 =$ ש"ע נהורין

¹³ "...מה עשה עמד וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כזבי אמר לה השמיעי לי אמרה לו בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו, שהוא שני לבטן והוא שלישי לבטן תפשה בבלורית והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו כולם בבכיה והיינו דכתיב (במדבר כה ו) והמה בוכים פתח אהל מועד וכתיב (במדבר כה, ז) וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב ראה מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני הבועל את כותית קנאין פוגעין בו.. ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו.. " (סנהדרין, פב, א).

שכזכור, רצה זמרי בן סלוא, הוא שלומיאל בן צורישדי הוא שאול בן הכנענית¹⁴, נשיא שבט בישראל, להוציא גם הוא את הניצוץ; שרואים ב'סנהדרין' שראה עצמו גדול לא פחות ממושה רבנו, שהוא שני לשבטי יה (שמעון) ומושה שלישי (לוי). וידע שיש ניצוץ במואב, ניצוץ משיח. והוא שואל את משה רבנו ע"ה, במה אני שונה ממך? שאתה הוצאת את הניצוץ על ידי צפרה, ואף אני רוצה להוציץ את הניצוץ, ניצוץ משיח.

אלא שכמו עוד 'יוזמות עצמאיות' להקדים את זמן הקץ (לדוג', אכילת האדה"ר מעץ הדעת) ולפעול שלא בזמן הנכון (לדוג', עליית המעפילים לאחר חטא המרגלים), גם מעשה זה גרם לקלקול גדול מאוד.

כי צריך להבין, הגבול בין הקדושה לקליפה הוא דק מאוד ומבלבל מאוד.

למה זה כך?

כדי לאפשר את הבחירה.

ועל כך כותב הצדיק-

"והם נגדם בשער החמישים של הטומאה רשעים. וקיבלנו מהצדיק הקדוש ר' משה לייב, שכל מה שיש בקדושה יש כנגדו בקליפה, הן דבר קטן הן דבר גדול זל'ז ממש. כדי שתהיה הבחירה חופשית לדבק עצמו בזה או בזה; וכן הוא בדברי מרן הבעש"ט הק' זי"ע ולולא רחמי ה' יתברך ששולח ניצוץ משה לצדיק אמת ובוה מקבל הכל בשמחה ובלב נשבר ונכנע והם נופלים לבאר שחת, והצדיק מאיר לדור דור וזהו "נָקָם נִקְמָת' בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים". תשפיע אור משער החמישים להאיר נפש הצדיק באור התורה ורזיה אמן כן יהי רצון".

זה לעומת זה ממש!

מה קורה בפרשת מטות?

¹⁴ **שלומיאל בן צורישדי**, הוא **שאול בן הכנענית**, הבן שנולד לשמעון ולדינה, לאחר שדינה נאנסה על ידי שבט בן חמור ונולדה אסנת (שגודלה בבית פוטיפר ונישאה ליוסף הצדיק); שאול בן הכנענית (שכונתה דינה כנענית בשל כך שיצאה "לְרִאיוֹת בְּבָנוֹת הָאֶרֶץ" הכנעניות), גדל בבית שמעון ולימים הפך לנשיא שבט שמעון; אז שונה שמו לשלומיאל בן צורישדי. כאשר חטא עם כזבי בת צור, שונה שמו ל**זמרי בן סלוא**.

"זמרי בן סלוא" - בגימטריא-406, "אתה"; שזה השם, שהמלאך ששמו יהושע שם על מצחו של הצדיק כשנכנס הצדיק לגיהנם **להוציא את הניצוץ** (ר' שמשון מאוסטרופולי הי"ד, ליקוטי שושנים) ושלומיאל בן צורישדי, שם את השם הזה עליו, בלי המלאך, **בנסיון להוציא את הניצוץ מכוזבי בת צור**, שהרי בעל אותה 424 בעילות כפי שכתוב במסכת סנהדרין פ"ב; ו-424 **בגימטריא: "משיח בן דוד"**

משה חייב להילחם במדינים, ולהשמיד אותם. כי הניצוץ שהוציא מצפרה, הוא ניצוץ פרטי, אבל העם הזה עדיין קיים ויש לכלותו. למה?

כי הוא זה שעומד מול משה; ומשה הוא דעת דקדושה שיש בכל אחד מאיתנו. ברגע שתצא מ'תיבת נח' של הקדושה אל העולם, מקום ההיעלם, מיד הקליפות יתחילו להשתלט עליך. ויהודי צריך שיהיה ער לכך, ולכן מודרך היהודי בתורה הק' – "וְשִׁנְיָתָם לְלִיָּהּ וְלַפֶּרֶת בָּם בְּשִׁבְתָּךְ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתָּךְ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמָה" ¹⁵. כי אם אתה לא מחובר לקב"ה, לקדושה, לדעת עליון, ולו לרגע אחד, כבר הקליפות מתלבשות עליך, והוא עניין – "שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדִי תָמִיד כִּי מִיָּמִינִי כָּל אֲמוֹת" ¹⁶.

וכאשר הקליפות באות, צריך הרבה מאוד כח מולן, זה לא פשוט בכלל. כי אין להן גבול. ובעיקר, צריך הרבה כח, לשתוק.

קליפת מדין –

מדין = 104 = טיפה = נמילה = יהו-ה כפול 4 (שיש בתוכו 4 הויות, ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן ¹⁷)

והטיפה היא ה-י'.

מדין רוצה את ה-י'. את יסוד דאבא. מקור השפע. ולכן שמם 'מדינים' ולא נקראים 'מדנים', כפי שהיו צריכים להיקרא, על שם מהותם, שהיא ריב ומדון. וכותב הרש"ש ¹⁸, זי"ע, בנהר שלום ¹⁹, כי ד' אותיות שם יהו-ה, הן ד' הויות (ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן). **ו'טיפה' היא שם הויה (ג' 26), כפול 4 'הויות' = 26 כפול 4 = 104.**

¹⁵ דברים, ו, ז

¹⁶ תהלים, טז, ח

¹⁷ ע"ב-יוד, הי, ויו, הי (72) + ס"ג-יוד, הי, ואו, הי (63) + מ"ה-יוד הא ואו הא (45) + ב"ן-יוד, הה, וו, הה (52) = 232 = 'יהי אור'

¹⁸ הרב, שלום מזרחי שרעבי (מכונה גם הרש"ש הקדוש, ה'תס"ג או ה'ת"פ- 1720 י' בשבט ה'תקל"ז 1777, או התקמ"ב 1782) היה מקובל בולט שעלה לארץ ישראל מתימן, ושימש ראש ישיבת המקובלים בית אל. מחבר פירוש השמ"ש על כתבי האר"י וסידור הרש"ש עם כוונות התפילה. נולד בתימן, לרבי יצחק, יש אומרים שנולד ביום פטירתו של רבי שלום שבזי. בצעירותו עלה לארץ ישראל, בדך עבר בבומביי, בצרה ובגדד, שם למד בספר הזהר בישיבה שעל קברו של ר' יצחק גאון. עמד בראש חברת רבנים מפורסמים שנקראה 'חברת אהבת שלום' ובין תלמידיו היו החיד"א, הרב יום טוב אלגאזי (מהרי"ט אלגאזי), ר' חיים דילרזה ור' אברהם גרשון מקיטוב, גיס הבעש"ט הק'. תלמידים אלה היו כמעט בני גילו של הרש"ש (ר' אברהם גרשון מקיטוב היה מבוגר מהרש"ש ביותר מעשרים שנה) ולמרות זאת נחשב הרש"ש בעיניהם לרב. תיקן כי מקובלים יערכו תיקון חצות בכותל המערבי.

¹⁹ דף יט, עמ' ב'

ואומר שאף המילה 'נמילה' היא 104.

ונמילה, היא מילה מעניינת, שמחד גיסא, נוטל במובן לוקח (כמו נוטל תרופות, נוטל רשות, נוטל חלק) ומאידך גיסא, המשמעות ההפוכה לגמרי, הימנעות מלקחת/להתערב, החסרה, שהנוטל מחסר מהדבר/מעצמו (כמו נטל נפש, נטל ציפורניים, נטל את ידיו מן הנושא, במשמעות יצא מהעניין, לא התערב בנושא).

וכשאנו נוטלים את ידינו לפני שאנחנו אוכלים לחם ומברכים, דהיינו, לפני שאנחנו מתחברים לדעת עליון (שלחם הוא לשון חיבור והלחמה, ואף ברכה, שורש ב.ר.ך לשון הקִּרְכָּה חיבור בין עליון לתחתון), אנחנו עושים את הפעולה ההכרחית ליצירת חיבור לדעת עליון, והיא ביטול.

שבנמילה ידיים, אנחנו נוטלים (במובן מחסרים) ידינו מהעוה"ז, דהיינו מסירים את ה'אני' שלנו, את ה-'אנא אמלודך' שלנו, וזאת כדי שנוכל לעשות מעשה של ברכה והלחמה. כדי נוכל להתחבר לדעת עליון, אליה לא ניתן להתחבר ללא ביטול.

דהיינו, ע"י פעולת הנמילה, שהיא ביטול (שהוא י', טיפה) אנחנו עולים.

כי בשביל לעלות אתה לא צריך להיות אוקיינוס, אלא להיפך, טיפה בים המלכות. אתה לא צריך עוד ועוד, אלא הפוך, ללמוד לחסר מעצמך, לנטול ידיך מהעוה"ז. והבנה הזו, כח הטיפה והנמילה, עומד כנגד קליפת מדין; שתגיד לך בדיוק את ההיפך, שאתה צריך לנטול עוד ועוד לעצמך, כי חסר לך, וכדי להצליח בכך, אתה צריך להיות כמה שיותר גדול. והוא עניין יְשִׁילִי רַב²⁰ (תרבות המערב-עם רב) לעומת יְשִׁילִי-כָּל²¹.

ולכן 'נמילה' = טיפה = 104 = מדין.

כי על ידי הנמילה, הביטול, אנחנו מעלים את הטיפה. את ה-י'.

אותה י' שנמצאת אצל בעלי המדן, והופכת אותם ל-'מדין'. חיות ושפע שמגיעים למקום חלא נכון. למקום הריב והמדן וכל עוד השפע הזה זורם לשם, יש חיות גדולה מאוד במקום הזה. ואילו מקום השלום והאחדות, נתפס כמקום חסר חיות, 'משעמם'.

וכדי לצאת ממקום הריב והמדן, כדי להוציא משם את החיות, את ה-י', צריך לעשות עצמך י'. כי מי שמקטין עצמו, ומבטל עצמו והופך לטיפה, לא ימצא עצמו במקום הריב והמדן, שהוא מקום 'אנא אמלודך'. לכן מי שיכול לשחרר את ה-י' ממדין, זה רק הקטן.

ומכיוון שהטיפה, ה-י', הנמילה, היא ארבע חיות, כפול 4, לכן אומר הצדיק, צריך רביעית מים. שכן בשם הויה יש לנו ארבע רביעיות, ע"ב ס"ג מ"ה ו-ב"ן. ואם חסרה רביעית, שם הויה לא שלם.

²⁰ וַיֹּאמֶר עֲשֹׂן יִשְׁלִי רַב אֱהִי יְהִי לָךְ אֲשֶׁר-לָךְ" (בראשית, לג, ט)

²¹ "קִחְנָא אֶת-בְּרַכְתִּי אֲשֶׁר הִבָּאת לָךְ בְּיַחְגְּנִי אֱלֹהִים וְכִי יִשְׁלִי-כָּל וַיִּפְצַרְבּוּ וַיִּקַּח" (בראשית, לג, יא)

ואם שם הויה לא שלם, יש פגימה באות א'.

איך האות א' קשורה?

שלמדנו, שהאות א', מורכבת גראפית משני יודין (עליון ותחתון) ומהאות ו'²²

וגי' י, י, ו' = 26 = יהו-ה

דחינו, אם אני אקח פחות מרביעית מים, הרי שאז שם הויה לא שלם, ואז הא' לא שלמה. ולכן ר"ת **על נטילה ידים = עני**. כי כאמור, כשאני נוטל, אני מחסר. לכן עני'. כשאני נוטל ידיים, אני מחסר ידי מהעוה"ז מתוך רצון וכוונה, אני בוחר להיות עני'; אבל כאשר הנטילה הזו באה בתוך **ד' אמות של הלכה**, בתוך **אלף אלף**²³, היא תביא שפע גדול.

אבל אם הנטילה היא לא בתוך ארבע אמות של הלכה, היא תביא לקלקול גדול. כי גם אם הכוונה שלי הכי טובה בעולם, ואני אכן רוצה ליטול ידי מהעוה"ז, אני לא יכול לחסר כמה שאני רוצה ואיך שאני רוצה ומתי שאני רוצה. יש מינימום 'ארציות' מחויבת. כי הבורא שם אותי בעוה"ז, לתכלית. והתכלית היא לא להיות מלאך, אלא לחבר שמיים וארץ.

יש כללים של עץ חיים.

הפרת הכללים, מביאה לתוצאות קשות, לא משנה כמה גדול תהיה. כמו קרח ועדתו, כמו זמרי בן סלוא, כמו המרגלים.

ולכן, הכללים הם, שאתה נוטל, אבל לא פחות מרביעית. שאם חיסרת מרביעית, הרי שחיסרת בשם הויה, פגמת ב-א' והפכת אותה לעניה.

אתה אמנם צריך ללמוד לדחות את השפע (מסך), לחסר, לנטול ידיך מהעוה"ז, אבל היהדות היא עץ חיים, צריך להיות בעוה"ז, לא להתנתק ממנו. כל העניין הוא לדעת איך אתה חי בעוה"ז? ואת זה התורה הקדושה בלבד יכולה ללמד אותך. כי בשביל לעשות הלחמה בין שני הפכים, חומר ורוח, צריך את החכמה האלקית. והעניין שלך כיהודי הוא לא לבטל את החומר, אלא לקדש אותו. ללמוד כיצד להיות "סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"²⁴.

²² כנגד מים עליונים, מים תחתונים והרקיע המבדיל ביניהם, ככתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדֵּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם" (בראשית, א, ו)

²³ למדנו בפרשת 'בלק' תשפ"ג, שבלעם נשא שלושה משלים. גי' משל=370; ושלושה משלים=1110 = ארבע אמות של הלכה, ועה"כ = 1111 = אלף אלף.

²⁴ בראשית, כח, יב

לכן אתה תקיים מצוות, שכל עניינן לצוות אותך בתוך העוה"ז עם הבורא, עם דעת עליון, וכך תוכל לקדש את החומר. להכניס את האור לתוך המלכות! למקום שבו 'לית לה מגרמה כלום'. לשחור. והדרך לעשות זאת, היא לעבוד על פי הכללים שנתן לנו הבורא, ולא באופן עצמאי ומנותק.

כמה זה רביעית?

כמניין שם **אלהי-ם**, כמניין **'בום'**, 86 סמ"ק.

אנחנו נוטלים ביותר מרביעית, כי אנחנו רוצים שפע, ומים זה שפע, שאין מים אלא תורה, אבל המינימום הוא רביעית.

וכל הסיפור שלנו כאן, זה המאבק על המיפה, על ה-י' חזו.

מדין רוצה לקחת את המיפה אליו.

מה עושה משה?

נכנס אל שער החמישים. עולה אל הר **נבו- נ' בו**.

"וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעֶרְבֹת מוֹאָב אֶל-הָרִי נְבוֹ רֹאשׁ הַפְּסָגָה אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרֵחוֹ וַיִּרְאֵהוּ יְהוָה אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אֶת-הַגִּלְגָּל עַד-הָיָן"²⁵

"וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה עִבְד־יְהוָה בָּאָרֶץ מוֹאָב עַל-פִּי יְהוָה"²⁶

ולפני הסתלקותו, משה חייב לסלק את מדין. כי מדין רוצה להגיע לשער ה-נ', לכן מה שקורה בהמשך הוא-

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר; זָקָם זָקָמָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים אֲחֹזֵר תִּתְּנֶנּוּ אֶל-עַמִּי; וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם לֵאמֹר הִזְקַלְעוּ מֵאִתְּכֶם אֲנָשִׁים לַעֲבֹד וַיְהִי עַל-מִדְיָן כֹּתֶת זָקָמָה יְהוָה בְּמִדְיָן: **אָלֶף לַמִּטָּה **אָלֶף** לַמִּטָּה לְכָל בָּמֹת יִשְׂרָאֵל תִּשְׁלָחוּ לַעֲבֹד: וַיִּמְסְרוּ מֵאִלְפֵי יִשְׂרָאֵל **אָלֶף** לַמִּטָּה עֲשִׂים-עֹשֶׂר **אָלֶף** וְזִלְזִי עֲבָד: וַיִּשְׁלָחוּ אֹתָם מֹשֶׁה **אָלֶף** לַמִּטָּה לַעֲבֹד אֹתָם וְאֶת-פִּינְזֹס בֶּן-אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן לַעֲבֹד וּכְלִי הַקֹּדֶשׁ וְזִזְעָרוֹת הַתְּרוּעָה בְּיָדוֹ: וַיַּעֲבֹד עַל-מִדְיָן כֹּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה**

²⁵ דברים, לד, א

²⁶ דברים, לד, ה

וַיִּהְיֶה הָרְגֵל כָּל־זָכָר: וְאֶת־מַלְכֵי מִדְיָן הָרְגֵל עַל־זִנְיָוֹתָם אֶת־אֹיֵי וְאֶת־רֵקֶם וְאֶת־צֹר
וְאֶת־חֹזֶר וְאֶת־רַבֵּעַ וְזִמְשָׁת מַלְכֵי מִדְיָן וְאֶת בָּלָעַם בֶּן־בְּעֹר הָרְגֵל בְּחֹזֶר²⁷

חמש פעמים מופיעה "אלף" בנקמת ה' בחמשת מלכי מדין. אלף שהיא אלף. כי מדין באים לפגום באלף. וכנגדם עומד פינחס.

למה משה שולח דווקא את פינחס למלחמה האחרונה?

כותב רש"י-

"אותם ואת פינחס"- מגיד שהיה פינחס שקול כנגד כולם ומפני מה הלך פינחס ולא הלך אלעזר אמר הקב"ה מי שהתחיל במצוה שהרג כזבי בת צור יגמור. ד"א שהלך לנקום נקמת יוסף אבי אמו שנא' (בראשית לז) המדינים מכרו אותו (סוטה מ) ומנין שהיתה אמו של פינחס משל יוסף שנא' (שמות ו') מבנות פוטיאל מזרע יתרו שפיטם עגלים לע"א ומזרע יוסף שפטפט ביצרו ד"א שהיה משוח מלחמה.

על הכח המיוחד של פינחס הרחבנו בפרשת 'פינחס' בשבוע שעבר.

בקצרה נחזור, שראינו שפינחס, הוא זה שעושה מעשה של מסירות נפש, כשאף אחד מסביב לא עושה כלום, כולל משה רבנו. עומדים נבוכים ובוכים, לא יודעים איך להגיב למירוף שמתחולל לנגד עיניהם, ופינחס הוא היחיד שעושה את העבודה.

באיזה כח?

כח הבושה.

שדיברנו על מצבו של פינחס, שהיה היחיד מכל משפחתו, שלא היה כהן וזאת ע"פ החלטה אלקית. פינחס, שכונה בביזוי 'בן פוטי', בהתייחס ליתרו, שפיטם עגלים לע"ז ובהתייחס ליוסף, ש'פטפט ביצרו'.

והנה פינחס, הוא ודווקא הוא, כותב עליו רש"י, "שהיה פינחס שקול כנגד כולם".

ומוסיף רש"י שלפינחס היה עניין אישי עם המדינים, שכן הם אלו שמכרו את יוסף זקנו, ככתוב-

"וַהֲמַדְלִים מִכְרֵי אֹתוֹ אֶל־מִצְרַיִם לְפֹטִיפָר סֶרִיס פַּרְעֹה שֶׁר הִטְבִּיחוּ²⁸

²⁷ במדבר, לא, א-ח

²⁸ בראשית, לז, לו

ויוסף הוא מרכבה לספירת היסוד, שהיסוד הוא ו' עם עטרת היסוד שהיא י'.

ומשה רבנו, יודע שלפינחם יש את הכח הכי גדול לסגור חשבון עם המדינים. יש לו את כל הכח של כל הבושות שהוא חמף כל חייו, ויש לו עניין אישי משפחתי לסגור איתם. ולכן, פינחם, הוא זה שהולך למקום שאף אחד לא יכול להגיע אליו, לאור הכתר. ומחבר מלכות עם כתר.

למה משה לא הלך לשם?

הרי הקב"ה אמר לו 'נקם', והרי הוא עצמו התחתן עם צפרה כדי להוציא את הניצוץ, את ה-י' ממדין. מדוע הוא לא ממשיך? מדוע הוא שולח את פינחם?

כי פינחם גומר את הסיפור שהוא התחיל.. בכח הבושה. בכח זה שלא סופרים אותו ומרננים מאחורי הגב שלו. והרינונים לא הפסיקו, גם לאחר שנהיה כהן גדול. כמו בעניין בת יפתח²⁹, שפינחם היה הכהן הגדול באותו הזמן (שכאמור חי 500 שנה), ולמרות שיכול היה להתיר את נדרו של יפתח, לא עשה זאת. ככתוב-

"וַיְהִי מִקֵּץ שָׁנִים וַיְדַעְשִׁים וַתֵּשֶׁב אֶל-אֲבִיהָ וַיַּעַשׂ לָהּ אֶת-נִדְרוֹ אֲשֶׁר נָדָר וְהָיָא לֹא-יִדְעָה אִישׁ וַתְּהַי-וּזָק בְּיִשְׂרָאֵל"³⁰

רש"י-תהי חק' - "גזרו שלא יעשה אדם עוד כן שאלו הלך אצל פנחס או הוא בא אצלו היה מתיר לו נדרו עמדו בגדולתו ומבין שניהם אבדה ונפרע מהם פנחס נסתלקה שכינה הימנו שנאמר בדברי הימים (א ט כ) לפנים ה' עמו למדנו שבסופו אינו עמו, ויפתח הוכה בשחין וניפול אברים שנאמר (לקמן יב ז) ויקבר בערי גלעד ויש עוד לפתור ותהי חק בישראל מחובר למקרא שלאחריו"

והגמרא דורשת את פינחם לגנאי בשל כך שלא הפר את הנדר של יפתח.

מדוע לא הפר פינחם את הנדר של יפתח?

יפתח, סירב ללכת לפינחם להפר את הנדר, שכן סבר שהוא המלך ופינחם הוא זה שצריך לבוא אליו. ואילו פינחם סבר הפוך. והתוצאה הסופית היא שבת יפתח מתה.

בשל כך גינו את פינחם.

בעומק הדברים, הסיבה שפינחם סירב ללכת אל יפתח ואמר שאם יפתח רוצה להפר את נדרו, הוא זה שצריך לבוא אליו, היא עניין הכוונה. שידע פינחם שאם הוא היה הולך

²⁹ שופטים יא

³⁰ שופטים יא, לט

ליפתח, זה לא נקרא שיפתח הפר את הנדר. כי אם יפתח לא רוצה ללכת לפינחם, הנדר לא יופר, בעולמות עליונים, על ידי הליכת פינחם ליפתח.

פינחם ידע דעת עליון, וידע שזו הדרך הנכונה שבה הדברים צריכים להתבצע, כדי שיופר הנדר.³¹

ופינחם במקום הזה, שוב, שלא בצדק, עומד לגנאי.

ולמרות הכל, פינחם דבק בדרכו כי הוא יודע שהוא לא הולך בדרך בה הוא הולך, בעבור 'אנא אמלוד', הוא לא במשחקי האגו והכבוד של העוה"ז. פינחם הולך בדרך בה הוא הולך, כי זו דרך ה'. הוא הולך בתוך **ד' אמות של הלכה**³² (גי' 1111 עה"כ), בתוך **אלף אלף** (גי' 1111).

ולכן, למרות שדרשו אותו לגנאי, ולמרות כל הביזויים והרינונים (ובעצם, הודות להם), הוא חי 500 שנה, הוא אליהו, הוא לא מת והוא מבשר הגאולה.

איך זה יכול להיות?

כי פינחם נכנס לתוך המקום הכי קשה, ושם הוא עושה את המלחמה שלו, בעמקי הקליפות.

ובמבט החיצוני, כאשר רואים אדם שנכנס לעמקי הקליפות, שעושה מעשה שעל פניו נראה לא תקין, שופטים אותו. אבל פינחם, התעלה מעל לשיפוט החברתי. פינחם, ש'אומן' בבושה, לקח מהאימונים האלו, כח אדיר של גבורה. כח לפעול ע"פ השאלה **מה ה' רוצה ממני עכשיו?** ולא ע"פ השאלה – **מה אומרים עלי עכשיו?**

וצריך להבין שהשקלא והטריא של אדם כזה, לא דומה בכלל לחישובים שאנחנו עושים, בתוך המשחק בעוה"ז.

אבל עדיין לא מובן, מה יש לפינחם שאין למשה?

הרי גם את משה ביישו לא פעם, וגם על משה ריננו. ומשה התחתן עם בת מדין ממש, **"והנדב'ר מר'ים ואהרן במשה על-אדות האשה הכשית אשר לקחז כ'אשה כשית"**

³¹ וכותב 'מי השלוח' מאיזביצא זי"ע בפרשת מטות על "וידבר משה אל-ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה" (במדבר, ל ב) – "הענין שלא נאמר בפרשת נדרים וידבר ה' אל משה כמו בכל המצות, כי כל המצות הם נוהגים תמיד, אבל נדרים הוא בינה בלב האדם, שיבין מדעתו שמזה הדבר צריך להגדיר עצמו לשעה זו .. שזה אינו מצד השי"ת אוסר על האדם, רק ממה שהאדם בעצמו מבין בדעתו ובחכמתו וזה נקרא וידבר משה אל ראשי המטות".

³² שראינו לעיל בסנהדרין פב, א, שנהג פינחס לפי ההלכה! "נתעלמה ממנו הלכה געו כולם בבכיה והיינו דכתיב (במדבר כה ו) והמה בוכים פתח אהל מועד וכתיב (במדבר כה, ז) וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב ראה מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני הבועל את כותית קנאין פוגעין בו.. ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו.."

לְקוֹחַ³³ – זה קשר יותר קרוב מאשר הקשר דור שלישי של פינחס. וכאמור, משה הוא זה שקיבל את הציווי מה', וקליפת מדין עומדת כנגד משה, וזאת המלחמה האחרונה של משה-דהיינו, יש את כל הסיבות, כדי למעון שמשה הוא זה שצריך היה להשמיד את מדין.

אז למה בכ"ז פינחס?

כי פינחס מתחיל את הסיפור שלו במקום שהוא לא יכול לעשות את העבודה הזו בשום פנים ואופן; והוא עושה את העבודה, כאשר אף אחד לא אמר לו שהוא נבחר לעשות אותה.

דהיינו, מכל הצדדים פינחס עשה מעשה שהוא מעל למבע. שהרי הוא חי, עד לאותו הרגע, בידיעה מלאה, שהוא לא הנבחר! כולם כן. הוא לא. וזו החלטה אלוקית. היה מצופה שאם אדם כזה, יעשה את המעשה שעשה פינחס, מישחו יתן לו את האישור לעשות את זה. מישחו יצוה עליו. מישחו יבחר בו.

אבל בפינחס אף אחד לא בחר.

אף פעם.

גם לא כשעשה את המעשה שלו.

עם משה רבנו הקב"ה דיבר במשך שבעה ימים, כדי לשכנע אותו שהוא הנבחר, שהוא זה שיכול לעשות את העבודה.

עם פינחס, אף אחד, לא דיבר.

פינחס בחר ממקום של בלתי נבחר. והוא בחר בחירה שהיא כולל לשם שמים.

והוא קול (דעת דקדושה³⁴) הבחירה, של כל הבלתי נבחרים.

כי כשבחרים בך, כשמכתירים אותך ומעטרים אותך (בדרגות, במחמאות, בכיבודים, בתארים וכו') קל לך יותר לבחור לעשות מעשים של גבורה. יש גם עניין של לחץ חברתי, מצפים ממך.. בוודאי כאשר פונים אליך ומבקשים שתעמוד בראש ותפעל, אתה שואב כח, מהאמונה של אחרים בך, אבל פינחס?

אף אחד לא פנה אליו ואף אחד לא צוה אותו ואף אחד גם לא ציפה ממנו. לכולם.

אצל פינחס התעורר העניין מתוך עצמו.

³³ במדבר, יב, א

³⁴ ש'קול' בגי' 136, שהוא שם אהו-ה (שם הויה בספירת הדעת) במילוי אלפין = אלף, הא, ואו, הא

והוא ידע שהוא לא הולך לצאת מזה בחיים, וגם אם כן, כהן הוא כבר לעולם לא יהיה (אם היתה לו תקוה שאולי בעתיד ישתנו הדברים עבורו), ואם הוא בזה עד לאותו הרגע, הרי שזה רק הקדימון לעומת הביזויים העתידיים שצפויים לו לאחר שיהרוג נשיא בישראל. וכך סיכן את שמו לדיראון עולם.

כל זה, לא עצר אותו.

כי הוא פינחם, עם י' זעירא ו-י' קטיעה, כפי שלמדנו בפרשת 'פינחם'³⁵, הגיע לביטול דביטול.

ואומר לנו הוזה"ק, שה-י' הקטנה של פינחם היא הי' של יצחק, אותיות- 'קץ חי'.

וזו י' שבאה מגבורה.

מה זה 'קץ חי'?

קץ- אין חכונה סוף, אלא לשון יקיצה. התעוררות. שכן הקב"ה הפיל תרדמה (תרד-מה) על האדם³⁶, ולא נכתב שהעיר אותו. יוצא שבקץ הימים, יקיץ האדם. והסנגור של ישראל לעתיד לבוא הוא יצחק אבינו³⁷.

וכך, בכח של גבורה אדירה, מיצחק אבינו, גבורה שקשורה לקץ הימים (ופינחם הוא אליהו מבשר הגאולה), פינחם שהיה 'זרוק בצד', פתאום יוצא בראש המלחמה לבוש בבגדי כהן גדול עם כלי הקדש וחצצרות התורה בידו.

³⁵ פִּינָחַס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַגִּבּוֹר אֶת־חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כָלִיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: לָכֵן אָמַר ה' הִנֵּנִי נֹתֵן לְךָ אֶת־בְּרִיתִי שְׁלֹמֶם: וְהָיְתָה לְךָ וּלְזֶרְעוֹ אֶחָדָא בְּרִית כְּהֻנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְהֵיו וַיִּכְפֹּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל³⁵

³⁶ "וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים | תְּרַדְמָה עַל־הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אֶחָת מִצִּלְעֹתָיו וַיִּסְגֶּר בָּשָׂר תַּחְתָּנָה" (בראשית, ב, כא)

³⁷ סימני הפיסוק בקטע זה אינם במקור, הוספו לצורך קלות הקריאה וההבנה- "ואל בר נחמני א"ר יונתן מ"ד (ישעיה סג, טז) כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך. לעתיד לבא יאמר לו הקב"ה לאברהם בניך חטאו לי, אמר לפניו רבש"ע ימחו על קדושת שמך; אמר אימר ליה ליעקב דהוה ליה צער גידול בנים אפשר דבעי רחמי עלייהו, אמר ליה בניך חטאו אמר לפניו רבש"ע ימחו על קדושת שמך; אמר לא בסבי טעמא ולא בדדקי עצה אמר לו ליצחק בניך חטאו לי אמר לפניו רבש"ע בני ולא בניך(?) בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע קראת להם (שמות ד, כב) בני בכורי עכשיו בני ולא בניך(?) ועוד כמה חטאו כמה שנותיו של אדם שבעים שנה דל עשרין דלא ענשת עלייהו פשו להו חמשין דל כ"ה דלילותא פשו להו כ"ה דל תרתי סרי ופלגא דצלווי ומיכל דבית הכסא פשו להו תרתי סרי ופלגא אם אתה סובל את כולם מוטב ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך ואת"ל כולם עלי הא קריבית נפשי קמך; פתחו ואמרו (כי) אתה אבינו אמר להם יצחק עד שאתם מקלסין לי קלסו להקב"ה ומחוי להו יצחק הקב"ה בעינייהו מיד נשאו עיניהם למרום ואומרים (ישעיה סג, טז) אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך (בבלי, שבת, פט, ב)

מהם אותם 'כלי קדש' שהיו בידו?

כותב רש"י,

ובלי הקדש - "זה הארון והציץ שהיה בלעם עמהם והפריח מלכי מדין בכשפים והוא עצמו פורח עמהם הראה להם את הציץ שהשם חקוק בו והם נופלים לכך נאמר על חלליהם במלכי מדין שנופלים על החללים מן האויר וכן בבלעם כתיב על חלליהם (בספר יהושע יג)

תזכרו, **הסיפור שלנו זה מדין. מדנים. ריב ומדון.** קליפת ריב שמשכחת תלמודו של אדם. כי כאשר יש ריב, יגיע מיד מדון. כל התלמוד משתכח וכל השפע שאצלך יעבור למקום הלא נכון.

והניסיון הגדול של הדור הזה הוא ניסיון הכעס.

ואומר ר' נחמן, שכאשר אדם כועס, הפרנסה הולכת ממנו.

למה? כי זה עובר למדינים. כשיוסף, היסוד, נמצא אצל המדינים זה אומר שהשפע נמצא בקליפות. ואז אתה לא תראה שפע.

וזה קורה ברגע שאתה כועס. וברור שיש לך סיבות מוצדקות לחלומין, לדעתך, לכעס שלך. אבל כשאתה במקום הזה, ה-י' לא נמצאת אצלך. היא אצל הקליפות.

וברגע הזה שאתה כועס, תלמוד לזהות את ההזדמנות. כי זה הרגע שאתה יכול לעבור ממלכות לכתר.

אם תעשה את המלחמה בקליפות בצורה הנכונה ותנצח, אתה תלבש מלכות. ופינחס לובש מלכות, את בגדי הכהן הגדול, את הציץ ולוקח איתו את ארון הברית.

ארון+ציץ=447= יתגדל

יתגדל ויתקדש שמייה רבא

ומסביר האר"י חק', בפרי עץ חיים, שער הקדישין, פרק ד', למה המילה הראשונה בקדיש היא יתגדל?

ומסביר האר"י זי"ע, שכאשר מדברים על גדלות, מדברים על אור הכתר, ואור הכתר זה שם אהי-ה.

כל מילויי שם אהי-ה עה"ב = 455 = הותם.

קס"א - מילוי יודין - אלף הי יוד הי = 161

קמ"ג - מילוי אלפין - אלף הא יוד הא = 143

קנ"א – מילוי ההיין – אלף הה יוד הה = 151

כאשר שלושת השמות האלו הם בקטנות, הם מאירים רק באותיות המילוי שלהם –

קס"א – אלף הי יוד הי = לף, י, וד, י = 140

קמ"ג – אלף הא ואו הא = לף, אף, או, א = 122

קנ"א – אלף הה וו הה = לף, ה, ו, ה = 130

+

המקור אחי-ה = 21

=

413 = תיג

והמילה יתגדל מורכבת מהאותיות תיג/יתג + דל

שאלו שתי קטניות. כוחות של קטנות שצריך להעלות לגדלות.

ההעלאה מתבצעת על ידי הקדיש³⁸.

הקטנות הראשונה – היא יתג = שלושת מילויי שם אחי-ה.

הקטנות השניה – היא דל. מוחין דקטנות דנוקבא.

איך הגענו ל-דל?

כשאנחנו מסתכלים על שם אחי-ה ורוצים לקחת את הכח של הדין של השם, נלך לאותיות שנמצאות אחרי אותיות שם אחי-ה והן **בוכו** גי' 34 ובאותיות **דל**.

ורואים ש- **בו** – **כו** = **דל**. שגם כשאתה דל, או המצב דל יש בך **כו**. וכן **בו** גי' 8, לעתיד לבוא. ה"ו לעתיד לבוא. עליית המלכות מה'דל'.

יתגדל – מזכירים כאן שני כוחות של דין.

³⁸ שיעור על הכח המעלה שבקדיש וכן טעימה מסודות הקדיש, ר' בשיעור 'מן הכח אל הפעל-מטות מסעי-תשפ"ג

אבל מה קורה כשמחברים את שני הכוחות האלו יחד?

יְתֵנָּה לְךָ

זה עולה ומתגדל. כמו שמינום ומינום נותן פלום.

ומה עולה למעלה?

האותיות.

מסביר האר"י הק', כי – **יְתֵנָּה לְךָ**, הוא המצב לעתיד לבוא, בו התג חופך לדל.

ונסביר.

מסבירים חכמים כי האותיות הן סוד הכלים שנשברו; ואחרי שהכלי נשבר, האור עולה למעלה, הוא לא נמצא בתוך האות, אלא בתוך התגים שמעל לאותיות.

מהם התגים?

למדנו בפרשת 'בלק', שהתג הוא הקישוט היפה שנמצא על גבי האות. והוא **בנוי גראפית מ-י' ומ-ו'**.

ובלשוה"ק יש חלוקה לשלוש קבוצות של אותיות, מבחינת התגים –

א. אותיות שכל האור נמצא בתוכן, 'מלאכת סופר' – אותיות שאין להן תגים. והן האותיות הכי גבוהות, האור בפנים.

ב. אותיות עם תג אחד – 'בדק חיה' – יש אור בפנים, אבל יש גם אור שלא נכנס לאות.

ג. אותיות עם שלושה תגים – 'שעמנו גיף' – האור לא נמצא כולו בתוך האות, אלא 'כדי חיותו', ושאר האור עומד מעל האות, בתוך התג. ושבע אותיות אלו, הן כנגד שבע מלכים דמיתו.

ואותיות שיש להן שלושה תגים, יש להן **שלוש פעמים יו' = 48 = מה**.

דהיינו, רוב המוחין של האותיות הללו נמצאים מחוץ לאות. ולכן האותיות האלו, כרגע, כשהתגים מעליהן, נמצאות במצב של דלות.

אבל לעתיד לבוא, יתעלו האותיות כאשר כל האור יכנס לתוכן, ואז יהיה היפוך, כי **התג הוא זה שיחפוך ל-דל**, שהרי יצא ממנו האור; וזה עניין **יְתֵנָּה לְךָ** – דלות התג לעתיד לבוא.

ולמדנו ש'תג' = 13 פעמים 'אל'. כל האור שצריך להיכנס למלכות.

ואות שיש לה שלושה תגים, יש לה 13 כפול 3 = 39 = טל.

ז"א שלכל אות משמענו גין, יש טל פעמים אל'. הרבה מאוד אור, שנמצא בחוץ.

לסיכום נקודה זו,

סוד דכורא דקטנות – אותיות המילוי של שם אהי-ה – תיג.

סוד נוקבא דקטנות – האותיות אחרי שם אהי-ה – בוכו – 34 – דל.

דהיינו, המילה הראשונה שיש לנו בקדיש זה להעלות את הקטנויות לגדלות.

שלעתיד לבוא, כשיתגדל שמו הגדול, יעלו האותיות על התגים.

ומה יקרה לתגים בזמן הזה?

הם יהיו דלים. כי האור יכנס לאותיות.

וכשאנחנו עונים 'אמן' בקדיש, כוונת ה'אמן' היא שאנחנו הולכים להיות בקץ הימים במצב שכל האור יכנס לאותיות. העלאת האותיות כלפי מעלה.

ואתה זה אנחנו אומרים בכח של קטנות. של דין. של דל.

מהמקום הדל, מקום הדין, מקום הצמצום – אתה מגיע ל – יתגדל.

וזה סיפור שחוזר על עצמו, כדי שנצליח להפנים את מה שכל כך מנוגד למבט שלנו, שהוא 'הרצון לקבל לעצמו'. כי באמת, אתה גדול לפי כמה שאתה קטן. לפי כמה שאתה נותן לא לפי כמה שאתה מקבל (רוחנית או גשמית).

דווקא מתוך המקומות הכי קשים ונמוכים, אתה יכול להגיע למקום הכי עליון.

בקדיש אנחנו קופצים בין העולמות, מעלים נשמות, והכל במילה אחת, שמגלמת בתוכה ראשית ואחרית, קטנות וגדלות, הווה ועתיד, מילה אחת שהיא 'שני הפכים בעניין אחד', שהיא עץ חיים – יתגדל.

במילה אחת אני מגיע לשם. לקץ הימים. לזמן שבו האותיות עולות מעל התגים.

וראינו ש-

ארון+ציץ= יתגדל=447

למה?

כי פינחם מקבל עם הארון והציץ, את הכח לעשות מעשים של קין הימים. מעשים של **יתגדל**.

וזה מה שמקבל יהודי כשהוא אומר קדיש, ואומר במילה הראשונה **יתגדל**. הוא מקבל את הכח להעלות את הקטנויות, להמתיק דינים. הכח של הארון והציץ.

כח אדיר של קדושה.

ואדם שהולך עם קדושה ואמונה, אין גבול לאן שהוא יכול להגיע.

אנחנו בכלל לא יודעים מה אנחנו עושים בקדישים³⁹.

וכל מי שאומר שהגאולה לא באה, צריך לדעת שהיא כבר באה. היא **כאן** (גי' אלף). האלף כבר כאן. הכתר מחובר כבר למלכות. כי זה 'היה הוה ויהיה'. זו אותה נקודה. וכל העבודה שלנו היא באותה נקודה כל הזמן. זה כמו שיש סרט ב'דיסק און קי'. כל הסרט קיים שם, מהתחלה עד לסוף. אבל כשאנחנו את ה- 'דיסק און קי' למחשב, אני אראה את הסרט "מערכה מערכה". ובגלל זה אני אהיה במתח בסרט, כי אני לא יודע מה הולך לקרות, למרות שזה כבר קיים. באופן דומה, המציאות נפרשת לפנינו "מערכה מערכה", על ידי מכשיר הזמן, ובגלל זה, אנחנו באי וודאות, בהיעלם של העולם, ולכן אנחנו משתוללים.

אבל יהודי, אם יפקח את עיניו, הוא יוכל לראות שזה היה, הוה ויהיה, שהקטנות, הדין והעמצום, הם בעצם- **יתגדל**.

בין המצרים=447= ארון+ציץ= יתגדל

בין המצרים, זמן של דין, של קושי, של קטנות- עומד כנגד **יתגדל**.

³⁹ אם אדם עבר פיגוע, או מלחמה, נחשף למראות קשים, ובאות אליו תמונות מהמקרה של אנשים שנהרגו, והדבר אינו מניח לו, יש לדעת שיש כח אדיר לומר על אותם אנשים קדיש במשך זמן מה. בדאי להתייעץ עם רב בעניין. כי עצם אמירת הקדיש יש בה כח של מיתוק ועליה לנשמות ולאדם שאומר את הקדיש.

כי משם אתה מתגדל. מסטירות הלחי שאתה מקבל. מהזמנים הקשים, כשאתה 'בין המצרים'. לא מהליטופים, הכבוד והמחמאות.

וכשאתה שם, בעצם פה.. בין המצרים, תזכור ש- **יְתִנְנֶלְךָ** עומד כנגד 'ארון וציץ' כי זה הכח שיאפשר לך, מתוך המצב הצר, להתגדל. ועם זה יצא פינחס.

הארון

"וְעָשִׂי אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמֹתַיִם וְחָצִי אַרְכּוֹ וְאֹמֶה וְחָצִי רֹחְבּוֹ וְאֹמֶה וְחָצִי קָמָתוֹ"⁴⁰

כמו שלמדנו בעבר, הארון היה בעצם שלושה ארונות. הארון החיצוני והארון הפנימי היו עשויים מזהב, והם כנגד אור פנימי ואור מקיף. הארון האמצעי היה ארון עץ, והוא כנגד הגוף. ומשה כפי שלמדנו, לא היה יכול לבנות את הארון, כי למשה שזיכך את הגוף שלו כל כך, לא היה 'עץ', ולכן 'משה משה', אין פסק.

אבל לנו, יש עץ. ועוד איזה עץ. עץ עבות שענפיו סבוכים.

ולכן, אנחנו צריכים לזכך את הגוף, שהוא הרצון לקבל לעצמו בלבד. וזה על ידי **ביטול**. שכאשר העץ מניב פרי בשפע, הוא מרכין את ראשו.

ואנחנו רוצים להיות במציאות של- **"וְהָיָה כְּעֵץ שְׂתוּל עַל פְּלִי מִיָּם, אֲשֶׁר פִּרְיוֹ יִתֵּן בְּעֵתוֹ, וְעֵלְהוּ לֹא יָבוּל, וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַעֲלֶינָה"⁴¹**.

ובשביל זה צריך להיות שתולים במציאות של תורה.

בתוך הארון היו **לוחות הברית ושברי לוחות**. תורה שלמה ותורה 'שבורה'. בתוך הגוף שלך, בעץ שלך, יש תורה, ותורה 'שבורה', אבל תזכור, השבורה היא לוחות ראשונים(!), כנגד מדרגה גבוהה מאוד. לכן, גם אם נדמה לך שהתורה שלך 'שבורה', אתה אל תישבר. אתה תמשיך להיות 'שתול על פלגי מים', להיות מחובר לתורה הקדושה, שהיא דעת עליון, ותוודא שלמדת משהו היום. גם אם קטן. גם אם שבור.

ציץ?

"וְעָשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפִתְיוֹתָ עָלָיו פִּתְיוֹת וּחָתָם קָדֵשׁ לִיהוָה"⁴²

⁴⁰ שמות, כה, י

⁴¹ תהלים, א, ג

⁴² שמות כח, לו

אומר הזה"ק, שב- **פתחני חתם** יש כל הנקודים. **אי או אה או אה**.

הציץ היה כמין טס של זהב, ברוחב של ב' אצבעות, 4.8 ס"מ (רוחב אצבע הוא 2.4 ס"מ).
וכותב רש"י-

"ציץ" - (סוכה ה) במין טס של זהב היה רוחב ב' אצבעות מקיף על המצח מאוזן לאוזן

והציץ היה מרצה על קורבנות שנפסלו. קורבנות שבטומאה.

"וְשָׂמֹתָ אֹתוֹ עַל-פְּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל-הַמִּצְנֶפֶת אֶל-מוֹל פְּנֵי-הַמִּצְנֶפֶת וְהָיָה"
עַל-מִצְחוֹ אֲהָרֹן וְנָשָׂא אֲהָרֹן אֶת-עֹן הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל-מִתְנַת
קִדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל-מִצְחוֹ תְּבִייד לְרֹצֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה"⁴³

למה על פתיל תכלת?

"... וְנָתַתָּו עַל-צִיצֵת הַכֹּהֵן פְּתִיל תְּכֵלֶת"⁴⁴

תכלת הצבע של ספירת הדעת, **פתיל = 520 = 10 פעמים שם ב"ן**; כלומר כל המלכויות
מחוברות עכשיו לדעת. דעת דקדושה נכנסת למלכות, זו הכוונה הכנף **פתיל תכלת**.

ולכן חייב להיות לכהן הגדול **פתיל תכלת**, כי זה חיבור של כל המלכויות לדעת, דרך
הכהן הגדול. יש כשבע גירסאות על אופן הכיתוב על הציץ, אבל אליבא דכולן, מה שהיה
כתוב על הציץ הוא- **קדש ליהוה**⁴⁵

למה כתוב 'קדש ליהוה' על הציץ?

קדש=404

ל=30

הויה=26

460

⁴³ שמות, בח, לז-לח

⁴⁴ במדבר, טו, לח

⁴⁵ ובשהיה הכהן הגדול שם עליו את הציץ, אסור היה לו, כאשר הוא מברך את ישראל, להרים את ידיו מעל
לגובה הציץ.

כדי להבין את המספר הזה, 460, נתחבר לארבעה מפרשים אדירים –
ר' צבי אלימלך מדינוב, הבני יששכר זי"ע, אגרא דכלא, דף ט', עמ' ב

460 = יהו-ה, חסד, דין, רחמים

אוהב ישראל, פרשת וארא, שלושה כתרים –

460 = כהונה, תורה, מלכות – ר"ת כתם

ספר מגלה עמוקות, פרשת שמות

460 = יהו-ה איש מלחמה = ד' פעמים המילה 'חזק'

ספר חסד עולם, לר' משה דוד וואלי –

"יהוה עז קלמו **יטן** יהוה יברך את עמו בשלום" ⁴⁶

יטן = 460.

ואומר ר' משה דוד וואלי, זי"ע, כי השם ה- 54 משמות ע"ב הוא שם **נית**.

ומה זה השם הזה?

"וצירוף השם מראה על גבורה חזקה למלכות להתגבר על החיצוניים וחסד גדול יתחזק
על עם ישראל בעת ובעונה אחת. כי השם הזה הוא שני הפכים בנושא אחד"

ושני הפכים בנושא אחד זה אור הכתר. עין חיים.

מי צריך את הכח הזה?

פינחס. כדי למגר את המדינים.

ולכן משה נותן לו את הציץ עליו כתוב **קדש ליהו-ה**. כי הוא נותן לו בזה, את כל מה
שכתבו הצדיקים האדירים, לגבי **460**. כי מי שעושה מעשה שהוא **קדש ליהו-ה**, מי
שביטל את עצמו למדרגה שהוא עצמו **קדש ליהו-ה**, זה מי שיש לו כלי לקבל, שלושה
כתרים, ארבע פעמים 'חזק', את הכח של יהו-ה איש מלחמה, חסד, דין ורחמים, את
הכח של 'יתן'/'נית'. את הכח של המלכות להתגבר על החיצוניים ובה בעת לקבל את כל
השפע. הכח של עין חיים. של שני הפכים בנושא אחד.

ומה קורה במלחמת ישראל עם מדין?

⁴⁶ תהלים, כט, יא

"וַיִּצְבְּאוּ עַל־מִדְיָן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וַיַּהֲרֹגוּ כָל־זָכָר: וְאֶת־מִלְכֵי מִדְיָן הָרָגוּ
עַל־חֻלְלֵיהֶם אֶת־אָוִי וְאֶת־רָקֵם וְאֶת־זֹר וְאֶת־חוּר וְאֶת־רְבֹעַ וְחַמְשֵׁת מִלְכֵי מִדְיָן
וְאֶת בְּלָעַם בֶּן־בְּעֹר הָרָגוּ בְּחֶרֶב"⁴⁷

למה למדין יש חמישה מלכים?

בספר בראשית מסופר כי לאחר מות שרה, לקח אברהם אבינו ע"ה, את קטורה⁴⁸ לאשה,
והיא יולדת לו שישה בנים, הרביעי שבהם הוא מדין, ושם מסופר גם על בניו של מדין –

"וַיֵּסֶף אֲבֹרָתָם וַיִּקְחוּ אִשָּׁה וַשְׁמָה קְטוּרָה: וַתֵּלֶד לָו אֶת־זִמְרָן וְאֶת־יִקְשָׁן וְאֶת־מִדְיָן
וְאֶת־מִדְיָן וְאֶת־יִשְׂבָּק וְאֶת־שׁוּר"⁴⁹

ובני מדין עיפה ועפר וחזף ואבירע ואקדעה כל־אקלה בני קטורה"⁵⁰
זאת אומרת שמדין יוצא מאברהם.

ומחמשת הבנים של מדין, יצאו חמישה שבטים. כאשר בראש כל שבט, עמד מלך. סך
הכל, חמשת מלכי מדין, והם –

אוי = 17

רקם = 340

זור = 296

חור = 214

רבע = 272

1139

ר"ת של חמשת מלכי מדין = ארצ חר = 499 = צבאות.

⁴⁷ במדבר לא, ז-ח

⁴⁸ קטורה היא הגר

⁴⁹ בראשית, כה, א-ב

⁵⁰ בראשית, כה, ד

צבאות ה' הם העומדים מול הר"ת של המלכים האלה.

ואיך אתה מנצח אותם?

צָבָאוֹת – צָבָאוֹת

כשאתה צבא של אות. צבא של אותיות.

ושם 'צבאות' הוא שם הוי' בספירות נצה והוד (הוי' צבאות ואלקים צבאות בהתאמה), שהן כנגד הרגליים. למטה. שם עושים את העבודה, שם המלחמה.

ואיך תצליח?

"וַיִּקְרָא יְהוָה אֶל־זֶה וְאָמַר קְדוֹשׁ | קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָה צָבָאוֹת מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ"⁵¹

עם האותיות. הכל ע"י אותיות שכל הזמן עובדות כאן. וצריך להיכנס לאותיות.

מלחיצים אותי? מפחידים אותי? מבזים אותי? אני נכנס לאותיות.

תחזיק ואל תישבר. זו מלחמת עולם כללית בין משה למדין. והכל בדעת שלך.

1139 = כל שמוות מלכי מדין = מראש צרים ארצנו

בלעם מברך את הברכות בשלוש נקודות ציון ובשלושה (!) משלים –

כִּי־מֵרָאשׁ צָרִים אֶרְאֶנּוּ וּבִמְצָבֹת אֲשׁוּרֵנוּ הֶן־עָם לְבָדָד יִשְׁכֹּן וּבָגָזִים לֹא יִתְּנוּ־שָׁב"⁵²

**לֹא־הִבִּיט אֶן בִּיעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמֹל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵיוֹ עָמֹו וְתַרְוַעַת מֶלֶךְ
בן"⁵³**

מִה־טָבוֹ אֲהַלִּיף יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְתִּיף יִשְׂרָאֵל"⁵⁴

ר"ת כלם.

זה מה שחוא רצה לעשות, להביא כליה על עם ישראל, אבל לא הצליח. כשהוא נתן את הברכות האלה הוא כבר נתן נבואה לעתיד לבוא. "כי מראש צורים אראנו" – נותן נבואה לעם ישראל שהם עומדים להרוג את כל חמשת המלכים.

באיזה כח?

⁵¹ ישעיהו ו, ג

⁵² במדבר, כג, ט

⁵³ במדבר, כג, כא

⁵⁴ במדבר, כד, ה

בכח **צבאות** (שעומד כנגד ר"ת של חמשת המלכים). בכוח **הצבא של האות**. עם ישראל, צבא ה', שאין כוח צבאותיו בחרב, אלא בספר. באותיות התורה הק'. ולכן במלחמת ישראל במדין, כתוב בדיוק מדהים-

"וַיַּצְבֵּאוּ עַל-מִדְיָן" 55

ומי מופיע ומצטרף לחמשת מלכי מדין?

בלעם. דעת דטומאה נמצאת עם חמשת הקליפות של מדין.

מה בלעם עשה שם?

הוא הגיע כדי לקחת את הכסף שלו, שהרי 'בזכות' עצתו להחטיא את ישראל, נפלו 24 אלף במגיפה.

"...וכי מה עשה בלעם הרשע, על ידי שנתן עצה לבלק בן צפור להפיל את ישראל בחרב, אמר לו א-לוה של אומה הזו הוא שונא את זנות, אלא העמידו בנותיכם בזימה ואתם שולטין בהן, אמר ליה ומישמע לי אינון, אמר ליה אקים בנתך קומי וינון חמין ושמעין לך, הדא דכתיב ראש אומות בית אב במדין הוא..."

שבאו ישראל לנקום נקמת מדין מצאו שם בלעם בן בעור, וכי מה בא לעשות, בא ליטול שכר עשרים וארבעה אלף שמתו מישראל על ידו בשיטין..." (ירושלמי, סנהדרין, נא, ב)

ואת בלעם בן בעור הרגו באמנותו של עשו, בחרב. למה חרב? רק על זה צריך שיעור נפרד. אבל הוא צנח מטה, ואז הרגוהו.

נתייחס למדרש מפורסם הנוגע להריגתו של בלעם, ותופסים אותו בטעות, כמדרש ילדים דמיוני. ננסה להבין נקודת הסוד שבו.

כותב רש"י כיצד הכניע פינחס את בלעם על ידי הארון וציץ הקדש.

"ובלי הקדש"- 'זה הארון והציץ שהיה בלעם עמהם והפריח מלכי מדין בכשפים והוא עצמו פורח עמהם הראה להם את הציץ שהשם חקוק בו והם נופלים לכך נאמר על חלליהם במלכי מדין שנופלים על החללים מן האויר וכן בבלעם כתיב על חלליהם (יהושע, יג) ומביא גם הילקוט שמעוני,

אמר רבי שמואל בר נחמן אמר רבי יונתן כשהלך פינחס למדין הוא וכל חיילותיו שהלכו עמו, כיון שראה בלעם הרשע את פינחס עשה את שתי זרועותיו כשני לוחות אבנים והיה פורח ועולה למעלה מפני שהוא משתמש בשם המפורש, אף פינחס כיון שראהו פורח ועולה אף הוא עושה שתי זרועותיו כשני לוחות אבנים והיה פורח ועולה אחריו, עד שמצאו עומד ומשתטח לפני כסא

הכבוד, מיד נתן עליו פינחס ציץ של הקב"ה ותפשו והורידו והביאו לפני משה ודנוהו בסנהדרין והרגוהו .."

וכן מדרש רבה,

"..אמר משה לפנחס ולאנשי הצבא יודע אני שבלעם הרשע הוא שם ליטול שכרו, עד שהזאב בא לצאן פרשו לו מצודה, ואותו רשע אם תראו אותו שעושה כשפים ופורח באויר העולם הראו לו את הציץ שכתוב בו קדש לה', והוא נופל והרגו אותו. (במדבר ל"א) ואת מלכי מדין הרגו על חלליהם, שהיו עושין כשפים עם בלעם ופורחין, וכשראו את הציץ נפלו על חלליהם"

מה זה המדרש הזה?

ננסה להבין את הסוד. כי צריך להבין שזה הכל קודים.

בלעם יודע שמולו עומד פינחס – ארון, ציץ וחצצרות בידיו.

הכח שאיתו יוצא עם ישראל למלחמה במדין –

פינחס

ארון

ציץ

חצצרה

$$1048 = \text{אלף} + 48.$$

אלף – כזכור מתחילת השיעור, רמז ל – טיפה. שכתב הרש"ש, ב'נהר שלום', ש – ד' אותיות השם יהו-ה (א'), הן ד' היות, **4 כפול 26 = טיפה=נמילה**

והטיפה נמצאת אצל המדינים.

48 – כל אותיות 12 צירופי שם הויה (4 אותיות השם כפול 12 צירופים⁵⁶) שמביאות אותנו יחד **למה** דקדושה. ועל זה אומר בלעם בברכות "וישראל עושה חיל".

⁵⁶ כאשר סופרים את האות ה' בשם הויה כאות אחת, למרות שמופיעה פעמיים בשם.

ובכח החיבור למוחין דקדושה, פינחס עשה חיל, והשתמש בכח ה-א', כדי לקחת את המיפה ממדין.

הפיתרון של בלעם להפריח אותו ואת חמשת מלכי מדין באויר. למה?

כי הוא יודע מה יש באויר. אור עפ-י'.

קודש ל- הויה.

כל האותיות נקראות "מגדלים", שכן הן נמצאות כאן למטה, אבל מעבירות שפע אדיר מלמעלה. אבל, האות ל' היא האות היחידה מבין כל אותיות לשון"ק, שבספר שלה, בצורה הגראפית שלה, היא עולה כלפי מעלה אל מעבר לקו האותיות. ולכן נקראת האות ל'- מגדל הפורח באויר.

מה שעושה בלעם הוא עולה למגדל הפורח באויר.

ועל האות ל' הזו, כתוב במסכת חגיגה דף טו, עמ' ב', "ואמר ר' אמי, שלוש מאות הלכות שאלו דואג ואחיתופל במגדל הפורח באויר"⁵⁷

באות חזו, ל' יש כוח אדיר של בניית הלכות, דינים, כלים. כשאתה בונה כלים אתה יכול לקבל את האור.

קודש ל' הויה.

ל' באמצע דווקא. להגיע למקום הכי גבוה. להיות מחובר לשמות הקב"ה.

ולשם רצו בוני מגדל בבל להגיע, ל-ל'. למקום הכי גבוה.

אבל לאיזו תכלית?

לתכלית 'נעשה לנו שם' ולא לשם שמים.

ואנחנו? אנחנו לא נמצאים ב'נעשה לנו שם'?

⁵⁷ דואג האדומי ואחיתופל. דואג- שהיה עבד של המלך שהרג את כל כהני נוב והוא אחד מארבעה הדיוטות שאין להם חלק לעולם הבא; אחיתופל (שבסופו של דבר התאבד) היה היועץ של דוד, אח"כ של אבשלום. בנו אליעם, הוא אביה של בת שבע, אשת דוד.

ובלעם רוצה לעלות אף הוא לאותו מקום גבוה, ל-**ל**, לכח של 'מגדל פורח באוויר', זאת אומרת, להעלות את כולם לכח של מגדל בבל. כי כמו שראינו בתחילת השיעור, שאומר הקומרנא הק', זה לעומת זה ממש. כדי לאפשר את הבחירה.

זה נראה מאבק בין כוחות שהם שווים.

פינחם עם ה-**ל** שכתובה בציץ הקדש, ומולו בלעם עם ה-**ל** של מגדל בבל.

איך הכניע הקב"ה את מגדל בבל?

בלבל את שפתם. ברגע שאין 'שפה אחת ודברים אחדים', אלא שפות רבות, מתחילות מחלוקות של 'אנא אמלוד', וזה מפיל את המגדל. הכוח של הקדושה הוא באחדות. ובכח האחד, הקדושה מנצחת את הטומאה, למרות ש'זה לעומת זה ממש'. ולאחד אפשר להגיע רק דרך ביטול.

ופינחם, ביטול דביטול, הראה להם את הציץ שהשם חקוק בו והם נופלים.

מה קורה כאן, למה פינחם מנצח?

למה הם נופלים אם הם באותו גובה? שהרי עומדים כאן, אחד כנגד השני, שני כוחות אדירים. מצד אחד כל כוח הקדושה, ומהצד השני עומד בלעם שמגיע לאותה מדרגה, בכוח של מגדל בבל, "הבה נעשה לנו שם".

נבין,

את מי צריך פינחם לנצח?

את "הבה נעשה לנו שם".

ופינחם, זה שלא קיבל 'שם' אלא בזיונות, ולמרות זאת, כל מעשיו היו למען השם ית', ולא כדי לגדל את שמו שלו, יכול היה לנצח אותם.

ומי שנבחר (הפעם הוא נבחר) לעמוד מול ה-**ל** של מגדל בבל, מול 'הבה נעשה לנו שם', זה מי שלא התפרק מזה שביזו אותו. מי שלא התפרק מזה שלא היה לו "שם" כמו כולם. מי שביטל עצמו לחלוטין.

ובכח הביטול של פינחם, הוא הפיל את חמשת המלכים ובלעם.

ביטול מוחלט.

ואיך אנחנו רואים שפינחם ביטל עצמו לגמרי?

באמצעות הציץ עליו היה כתוב 'קדש ליהו-ה'.

איך הציץ מראה לנו על הביטול המוחלט של פינחס?

ובאן התשובה מדהימה.

בשביל להבין את התשובה, צריך להבין איך היו כתובות האותיות על הציץ.

האותיות על הציץ היו חקוקות.

"הראה להם את הציץ שהשם חקוק בו".

מה זאת אומרת חקוקה?

למדנו בעבר, שיש אות חצובה ויש אות חקוקה.

אות חצובה – לוקח חומר ומוריד חומר, עד שמתקבלת הצורה של האות בחומר.

אות חקוקה – הורדת החומר, עד שנחיה חלל. והאות החקוקה בחומר, היא למעשה חלולה, ונראית צורת האות לפי גבולותיה.

בלוחות הראשונים היו האותיות חקוקות. 620 אותיות חקוקות מכל הצדדים. ומכל כיוון שהסתכלו על החקוק בלוחות, ניתן היה לקרוא את הכל על סדרו, באופן רגיל.

כמו שכתוב בבבלי⁵⁸, "פ-ו-ס שבלוחות כנס היו עומדים".

זאת אומרת, הכל חקוק על הלוחות, אבל אלו חללים.

כאשר אתה מתבונן על צורת האות החקוקה, מה אתה בעצם רואה?

כלום.

אתה רואה י'.

שלאות י', אין אורך, אין רוחב, אין עומק, אין כלום. והיא נקראת נקודה. אבל נקודה אתה לא יכול לעשות בעולם הזה, כי זה מיד נהיה שטח. אם תתקרב עם מיקרוסקופ אתה תראה שלאותה נקודה, יש למעשה שטח.

לכן מסביר הרמ"ק זי"ע, ב'פרדס רימונים', שאתה יכול לעשות י' בעזר"ז רק מגבולות של דברים אחרים. ומביא את הדוג' של הצינור. שהחלל של הצינור זה ה-י', כי הוא למעשה לא קיים, אלא מוגדר ע"פ גבולותיו.

וזה בעצם כח הראיה שלנו.

שהרי, האישון זה כלום. חלל. אם יש אור, הוא מצטמצם, ובחושך מתרחב אותו החלל. וכך אנחנו רואים איך "מבשרי אחוזה אלוך", שהגוף הפיזי שלנו בנוי על פי הכללים הרוחניים. כדי לקבל את האור, צריך צמצומים.

כמו שכותב 'בעל הסולם' ז"ע, "כי ה' החושים והרמיון שלנו, לא יציעו לנו אלא גילוי פעולות של המהות, ולא כלום בעצם המהות, כי למשל, חוש הראיה, מציג לנו רק צללים מן המהות הנראית, בערך התרשמותם מול האור..⁵⁹"

ופינחם מה עושה?

הוא מראה להם את הציין שהשם חקוק בו.

ופה צריך לחבין מה בעצם קרה, כי קרה באן משהו לא נורמלי וקשה לתפיסה.

נזכור, האותיות חקוקות בציין, דהיינו הן חלולות, והציין נמצא על מצחו של פנחם; ובכל זאת, למרות שהציין על מצחו והאותיות שבו חלולות, לא רואים את גופו של פינחם מבעד לחלל, אלא 'קודש ליהו-ה'.

דהיינו, פינחם הגיע למדרגה של ביטול שלם. ולכן לא ראו גוף. אותיות הציין חלולות. זה עליו, ובו זמנית זה חלול לחלוטין ורואים את שם הויה מכל הכיוונים, כשזה על המצח שלו.

הוא לא קיים.

איך הוא הגיע למדרגה הזו? כי היה מבוטל לחלוטין. וכשאתה מבוטל לחלוטין, אתה מגיע למקום שנקרא בורא עולם. למקום שנקרא אינסוף ברוך הוא, קדושה.

ועל זה כותב המכתב מאלהו⁶⁰, "יש משיג את הרוחניות ומבטל את הגשמיות באמת, אבל רואה את עצמו שמבטל את הגשמיות; יש מבטל גם את עצמו, אבל רואה את עצמו מבטל את ישות עצמו; ויש מבטל גם את זה, וזהו הענו באמת."

⁵⁹ וממשיך לעניין הראיה- "שאנו רואים לפנינו עולם גדול ענקי, וכל מלואו הנהדר, הרי באמת אין אנו רואים כל זה אלא רק בפנימיותנו עצמה, כלומר במוח האחורי שלנו, יש שמה בעין מכונה מכונה פאטאגרפית המציירת לנו שמה כל הנראה לנו, ולא כלום מחוץ לנו. ועל כל זה עשה ית' לנו שם במוחנו, בעין ראי מלוטש, המהפך לנו כל דבר הנראה שם, שנראה אותו מחוץ למוחנו, מול פנינו, ואעפ"כ מה שאנו רואים מחוץ לנו אינו עניין אמיתי, מ"מ כמה יש לנו להודות להשגחתו ית' וית', שעשה במוחנו את הראי המלוטש הזה, לאפשר לנו לראות ולהשיג כל דבר מחוץ אלינו כי בזה נתן בנו כח להשכיל כל דבר בדעת ובהשגה ברורה.. ולולא זה היתה נעדרת לנו מרבית השכלתנו.." (ספר ההקדמות, מבוא לספר הזהר)

⁶⁰ ר' אליהו אליעזר דסלר זצ"ל, חלק ד', עמ' 291, 'ראייה וענוה'.

ולשם הגיע פינחס, שלא רק שביטל עצמו, גם לא ראה את ביטול ישותו עצמו, כפי שאמרנו, ביטול דביטול. ומכיוון שלא ראה עצמו בשום צורה, ניתן היה לראות דרכו.

ומה קורה למלכי מדין כאשר הם רואים את המחזה הזה?

הם מיד נופלים.

למה?

כי הם הרי מלכים של 'אנא אמלוד'. היפך הביטול.

ופינחס הוא בחינת י', שזו היתה כל המלחמה שלו, להוציא את ה-י'. וכך הוא מתגבר על מגדל בבל, עמלק, בלק ובלעם.

לכן פינחס חי כ"כ הרבה שנים, כי הוא הכניע עצמו לדעת עליון, עד שהיה חקוק.

"..בפסוק ויען בלעם וגו', ביאור הענין כי מתחילה התגאה בעצמו, וכאשר ראה שלא ניתן לו רשות לילך ביקש לו דרך הכנעה, ויען בהרמת קול, כי לא היתה הכנעה של אמת, רק לבוא על ידי ההכנעה לגדלות... וניתן לו רשות לילך על ידי הכנעה, כמאמר "משגיא לגוים ויאבדם", כי הרשע מיד מקבל שכר כל הכנעה וכל מעשה טוב בעולם הזה... (שפת אמת, בלק תרל"ה)

וצריך להיזהר שלא לעשות בביטול ובהכנעה 'קרדום לחפור בו', שזה מעשה בלעם- "לבוא על ידי ההכנעה לגדלות"; אלא שיכניע יחודי לבו, באמת ובתמים, בפני מלך מלכי המלכים, אינסוף ברוך הוא, ויחקק בו תורת ה' ומעשה פינחס, ש-

חקק בגי' 208 = פינחס.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן